

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, XVI. Évfolyam 31. szám, 2022. július 30.

„Akinek nincs múltja, annak nem lesz jövője sem”

Ezen a héten egy olyan ember „mesél” magáról, akit mindenki ismer. Az egyházi ünnepek és történések lelkes megörökítője. Lukács Ferenc, kezében a fényképezőgépével, nemcsak képekkel dokumentál, hanem Ő írja a Historia Domus-t, amiben egyházközségünk életébe tekinthetünk be. Az alábbiakban az ő írását adom közre. A.Zs.

Galgahévízen születtem, 1949-ben. Édesapám vasutas, édesanyám háztartásbeli volt. Azért múlt idő, mert sajnos már egyikük sem él. Van egy nővérem, ő Gödöllőn él a családjával. Gyermekkorom évei – szüleim áldozatkész, szorgos munkája ellenére - nem engedtek meg anyagi jólétet (ez akkor nem volt egyedül), de a családi közösségben töltött idő csodálatos indíttatást adott felnőtt éveimre. Különösen is megmutatkozott az áldozatkészség pannonhalmi éveim alatt, hiszen a gimnázium „fizetős” volt. Ez a négy év meghatározó volt egész életemre.

Egyébként az általános iskolát Galgahévízen, a középiskolát a Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban végeztem. A gimnázium után – a közelgő katonai sorozás és bevonulás miatt - szakmát kellett tanulnom. Szerszámkészítő lettem, és nagyon megszerettem a szakmát sokoldalúsága és pontossága miatt. (Életem későbbi szakaszában ez a szakma „mentőöv”-ként is jó szolgálatot tett). Mindazonáltal a nagy cél a jogi végzettség megszerzése volt. Ezt még a szakmunkás időm alatt kezdtem el, és a péceli tanácsi éveim alatt fejeztem be 1979-ben.

Ez utóbbi időszak volt a Pécellel való kapcsolatomban kezdete is, korábban csak átutazóban jártam a településen. Néhány évi helybeli tartózkodásom után ismertem meg a feleségemet, akivel 1980-ban kötöttünk házasságot. Három gyermekünk született. Gyakorlatilag ez utóbbi időtől kezdődik a kapcsolatomban az egyházközséggel is, boldog emlékü Halász Endre plébános atya révén. Kapcsolatom alakult ki a képviselőtestülettel is, amelynek előbb póttagja, később tagja, majd 1999-től az elnöke lettem. Ez utóbbi év azért is emlékezetes, mert ekkor volt a templom 100 éves és jelentős belső és külső renováláson esett át. Ekkor készült a templomépítést megörökítő tábla új változata is. Az azóta eltelt időszak (lényegében Szatmári Attila és Burger Ferenc plébános atyák idejéről van szó) számos jelentős eseményt hozott. Néhányat megemlítek (de csak emlékeztetőül, hiszen ezek semmiképpen nem az én érdemeim, csupán erre az időszakra estek): lefolytattuk a tárgyalásokat az egyházi ingatlanok visszaadása kapcsán (ez az egyházközséget a Gesztenyés óvoda és a bölcsőde tekintetében érintette. A megítélt kártalanítást rögtön nem kaptuk meg, csak később, amikor is a templom és a plébánia jelentős mértékű rekonstrukciója során igen jó szolgálatot tett /2018-2019/.) De említhetném a temető bővítéssel kapcsolatos számos ügyet és az új parcella beosztásának kialakítását (tuják telepítése, utak kialakítása). Ez utóbbiban jelentős szerepet vállalt Darányi Ignác és Dobrocsi László is.

Maradandó élmény jelentette a kórossal való találkozásom az énekkar újjáalakulásának elején (80-as évek) boldogemlékü kántorkarnagyunk, Bakonyi Árpád jóvoltából. Ekkor még megismerhettem a régi nagyok közül is sokakat, és részese lehettem annak, hogy a kórus 20-30 taggal tartott próbákat a hittanteremben. Az „utóbbi idők” fontos emléke a templomban tartott két ökumenikus kórustalálkozó, a váci egyházmegyei kórustalálkozó, majd a Budapesti Kongresszusi Központban megrendezett országos zárókoncert (Országos Katolikus Kórustalálkozó), amelyen

több ezer énekes vett részt. És hogy a legfontosabbat is említsem: abban a megtiszteltetésben volt része templomunk kórusának (benne nekem is) hogy énekelhettünk 2021-ben a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus pápai záró miséjén; Ez az esemény egy életre belém ivódott.

2013. év végén azt a megbízást kaptam Burger Ferenc plébános atyától, hogy vezessem az egyházközség történetéről szóló összeállítást, közismertebb nevén a Historia Domus-t. Némi kezdeti nehézség után a munka – amely először csak iratmentésnek indult – egyre nagyobb ívű lett, köszönhetően az anyag gazdagodásának, a levéltári kutatásoknak és azoknak a dokumentumoknak, amelyeket kaptam. Ehelyütt tartom fontosnak megköszönni mindazoknak az áldozatkészségét, akik képekkel, dokumentumokkal, illetve személyes emlékeik megosztásával hozzájárultak a Historia Domus minél teljesebbé tételéhez. Az anyag 2018-ban könyv-alakban is megjelent. A kórus 75 éves évfordulója alkalmából (2020) Ács Béla bácsival közösen szerkesztettem egy jubileumi kiadványt, amelynek anyaga az egyházközség honlapján az Olvasnivalók között érhető el az érdeklődők számára. Ugyanitt olvasható a filiai időszak végét (az 1915. évi önállóvá válásig) érintő összeállításom, amely a levéltári kutatások ide vonatkozó anyagát tartalmazza.

Még soha nem gondolkoztam el azon, hogy „élet-mottó”-t, vagy bibliai idézetet válasszak. Hiszem és vallom, hogy a jó Isten nagyon szeret minket, még akkor is, ha ezt nem vesszük észre. Égi édesanyánk is mindig meghallgatja minden imánkat és érezteti segítő közben-járását.

A fiatalok helytállását, energiáját nagyon becsülöm. Kívánom, hogy egész életükben őrizzék meg ezt a habitust, legyenek segítőkész, családjukat, munkájukat jól ismerő és nagyon szerető felnőttek. A jó Isten csodálatos világot adott nekünk, tegyenek sokat annak megőrzéséért meg. Olyan korban élhetnek, amikor kitárul(t) a világ, megnöttek a lehetőségek. Éppen ezért fontos, hogy tanuljanak nyelveket, hiszen ha valamikor, akkor most valóban igaz a mondás, amely szerint „ahány nyelv, annyi ember”.

dr. Lukács Ferenc

Kettes sorban! – Mi ez, katolikus óvoda?!

Az elmúlt hétvégén minden mise végén kértem, hogy áldozáshoz kettes sorban jöjjenek a hívek. Miután mindenki elkönyvelte magában, hogy a papoknak is – emberek lévén – megvannak a bogaraik s az enyém többek közt a kettes sor, szeretném röviden elmagyarázni, miért ragaszkodom hozzá.

Ha két áldoztató van, értelemszerű, hogy kettes sorban jövünk, erről nem is kell beszélni. Ha csak egy áldoztató van, de áldozók nagyobb számban vannak, célszerű akkor is kettes sorban jönni. Hogy megértsük miért, képzeljük magunkat az áldoztató helyébe! Ha egyes sorban érkeznek az áldozók, a „Krisztus Teste” után meg kell várnom, hogy az áldozó magához vegye a Szentséget, ellépjen és helyére álljon a következő. Ez így elég vontatott. Ha kettes sorban állnak az áldozók, folyamatosan tudom áldoztatni felváltva a két oldalt. Amíg a jobb oldali áldozó magához veszi a Szentséget, tollázkodik, elmegy és helyére lép a következő, addig megáldoztattam a bal oldali áldozót, ezután rögtön áldoztathatom a jobb oldalit, mialatt kicserélődik az áldozó a bal oldalon, és így tovább. Ugye, hogy gördülékenyebb, egyszerűbb így áldoztatni, és nincs felesleges várakozás, holt idő.

Honnan lehet tudni, hogy az áldoztató azt szeretné, hogy kettes sorban jöjjünk? Ha vannak ministránsok, nagyon egyszerű a válasz: amikor az egy áldoztató mellett mindkét oldalon van tálcás. Egyéb iránt azt szeretném kérni, hogy a hétvégi és ünnepi miséken mindig kettes sorban jöjjünk, akár egy, akár két áldoztató van. Hétköznapi nem számít, lehet egyes sorban is jönni, mert nem sokan vagyunk.

Nem kérek bonyolult dolgot. Robert Fulghumnak van egy könyve, melynek címe „*Már az óvodában megtanultam mindent, amit tudni érdemes*”. A kettes sorba való beállítás pont ilyen óvodás dolog, mindnyájan megtanultuk, bízom benne, hogy menni fog!

Ha már áldoztatásról van szó, még egy észrevételem és azzal kapcsolatos kérésem van. Megfigyeltem, hogy nem merünk elindulni áldozni és többször előfordul, hogy az áldoztató ott áll középen a Szentséggel a kezében és vár, de nem jön senki. Miután a pap megáldozott, a csengőszó pontosan azt jelzi, hogy kezdődik az áldoztatás szertartása, mindenki jöjjön előre, aki áldozni szeretne. Itt gondoljunk bele abba, hogy a magatartásunk milyen üzenetet közvetít egy kívülálló, szemlélő számára! Ha csak nagy nehezen, vonakodva indulunk el áldozni, az azt sugallja, hogy engem ez nem igazán érdekel, megszokásból ki „kell” mennem, én teszek szívességet a papnak, vagy magának az Úrnak, hogy méltóztatok áldozni, itt valami olyan történik velem, ami nem igazán esik jól, mintha a fogamat húznák... Mennyire más a kisugárzása annak, ha a csengőszóra rögtön elindulnak az emberek, határozott léptekkel, csillogó szemekkel és ők várnak esetleg egy kicsit, hogy a pap odaérjen! Mindez azt közvetíti, hogy alig várom, hogy áldozhassak, itt valami nagyon fontos történik, mielőbb részese akarok lenni, inkább én várjak az Úrra, minthogy Ő várjon rám hiába, örülök, hogy végre szentáldozáshoz járulhatok... Ugye, van különbség?! Ne feledjük, hogy ez is tanúságtétel, hogy hogyan áldozunk!

Itt a rend az, hogy először az elöl ülők jönnek ki, majd sorban a következő padokban ülők. Ha azonban azt látjuk, hogy az előttünk ülők nem indulnak el (mert valamiért nem szeretnének áldozni), akkor ne várjuk meg, hogy egyszer elvégezzék a szentgyónásukat, hanem induljunk azonnal, Ne az Úr várjon ránk! Itt megjegyzem azt is, hogy alázatoskodásnak pedig nincs helye, ha elöl ülök, ne várjam meg az áldoztatás végét, hogy utolsó legyek, hanem menjek az elsők között, mert a mögöttem ülők rám várnak.

Tisztelettel kérek mindenkit a fentiekre való odafigyelésre, és remélem, hogy az áldoztatás fegyelmezetten, rendben zajlik majd templomunkban, kifejezve hitünket, hogy „az Úr az” (vö. Jn 21,7), akivel találkozunk.

László atya

Ez az a nap! 2022

„Szombaton rendezték az Ez az a nap! Stadion 2022 elnevezésű nagyszabású keresztény könnyűzenei találkozót a Puskás Arénában, amelyen több mint 30 nemzetből mintegy 40 ezer ember vett részt. A rendezvényre az egész Kárpát-medencéből és szélesebb régiókból is érkeztek vendégek.” Ez áll a rendezvényről szóló egyik cikk elején. A rendezvény fő célja, Isten közös dicsőítése volt dalokkal, imákkal. Már kora délután elkezdődött a program, de mi csak később csatlakoztunk a hőség miatt. Számomra a legmegdöbbentőbb élmény a rengeteg ember látványa volt. Amikor beléptünk a stadionba, és megláttam a több emeletnyi magasságon elhelyezkedő közel 40.000 embert, boldog érzés kerített a hatalmába. Arra gondoltam, itt mindenki szíve az Urat dicsőíti, ez a sok ember mind azért jött ide, mert hozzá akar tartozni, szólni, vágyódik Istenhez. Mondtam is a kislányomnak: „Képzeld el, hogy a mennyben még ennél is többen leszünk!” Jó érzés volt látni együtt Isten népének egy részletét, mert az ott megjelenteken kívül még sok-sok millió ember szíve kapcsolódik hozzá az egész világon! Felemelő ennyi emberrel együtt énekelni Istennek. Ezt az élményt szavakkal nehéz leírni.

Mindemellett hiszem azt, hogy a hétköznapiakban is mindig dicsőíthetjük az Urat, nem csak dalokkal, hanem minden munkánkkal, ha azt érte és Neki tesszük.

„Bármit tesztek, szívből tegyétek, mintha az Úrnak, és nem embereknek tennétek!” (Kol3,23)

Slomski-Szabó Mária

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG, PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Varga Ili.

Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com

Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!

Pécel, 2022. Júl. 31 – Aug. 7.

Évközi XVIII. hét

		Jeles napok	Szentmise	Miseszándék	Egyéb programok
30	SZOMBAT	<i>Aranyszavú Szt Péter</i>	Előesti sztm: 18:00	Molnár csal. és Tösmagi csal. + tagjai, ifj. Szalai Károly I.ü.	
31	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 18. VASÁRNAP	9:00 18:00 	+nagyszülők élő és + cstg.	
1	HÉTFŐ	Liguori Szt Alfonz Mária	7:30	+ Ágnes I.ü.	
2	KEDD	<i>Szt Eymard Péter Julián</i>	—————		Csendes Szentségimádás 19:30-21:00
3	SZERDA		—————		
4	CSÜTÖRTÖK	Vianney Szt János Mária	—————		Szentségimádás: 8:00-10:00; 19:00-21:00
5	PÉNTEK	<i>Havas Boldogasszony</i>	—————		
6	SZOMBAT	Urunk Színeváltozása	Előesti sztm: 18:00	Micsericics csal élő és + tagjai	Elsőszombati engesztelő ima: 14:30-17:30
7	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 19. VASÁRNAP	10:30 18:00	+Wagner Károly és Tóth Sándor I.ü. + Ágnes I.ü.	Egyházközségi Szentségimádás: 16:30 – 17:30

– Jövő héten a **plébániai fogadóórák**, valamint a **szentmisék keddtől péntekig elmaradnak**.

– Jövő héten lesz a plébánián a Karitás napközis tábora.